

известни за нападението. Отиваме и какво да видимъ: порътъ забилъ жбигъ си въ гърлото на кокошката, опитвалъ се да я замъкне нѣкъде, но силитъ не му позволили да поклати дори кокошката отъ мѣстото ѝ; малкигъ му жбигъ не могли да ѝ причинятъ вреда, защото той можалъ да я улови само за перушината. Ние високо се смѣхме, като гледахме какъ малката гадинка се е решила да нападне една кокошка, нѣколко пѣти по-голямъ отъ него. А порътъ се заврѣ пакъ въ своето сандъче и мигъ следъ това отъ тамъ се показва острата му муцунка, още сърдита, че не може да се порадва на вкусното кокоше месо.

Когато му дадохме парче месо, той никога не го ядѣше предъ насъ, а ще го замъкне въ нѣкое закрито мѣсто, отъ дето се чуваше острия звукъ на челюститъ му.

Отъ всички видове храни порътъ най-много обичаше месото, макаръ да не мразѣше и млѣкото.

Въ стаята, до кревата ни, на една малка масичка имаше два или три стъклени сѣда напълнени съ вода, въ която плуваха разни рибки. Тия сѣдове служеха и за водопой на пора. Той се изкачваше най-напредъ на кревата, сетне на възглавницата и отъ тамъ подскачаше на масата. Тукъ той, издигнатъ на задни лапи и приведенъ надъ сѣда, лочеше вода, като си движеше бързо езичето. Новитъ рибки, които спускахме въ водата, изпърво се плашеха отъ пора, но сетне дотолкова привикваха, че безъ страхъ се издигаха до повърхността и се доближаваха до него, като се любуваха дори на розовото му езиче. Но тая довѣрчивостъ стана сѣдбоносна за рибкигъ.

Следъ два дена азъ забелязахъ, че порътъ почна по-често да пие вода. И когато поискахъ да разбера,